

Sygn. akt II K 599/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Nadia Kołacińska-Sumińska

Protokolant: sekr. sądowy Marta Owczarek

przy udziale Prokuratora: xxx

po rozpoznaniu w dniu 10 stycznia 2017 roku sprawy

A. A.

s. R. i E. z domu K.

ur. (...)

w Ł.

K. S. (1)

s. K. i M. z domu B.

ur. (...)

w Ł.

R. K. (1)

s. S. i E. z domu M.

ur. (...)

w T. (...)

K. Z. (1)

s. C. i E. z domu N.

ur. (...)

w Ł.

oskarżonych o to, że:

w dniu 30.04.2016 roku w miejscowości K. ul. (...), gm. T., woj. (...) w karczynie (...) działając wspólnie i w porozumieniu dokonali pobicia D. S. (1) i R. S. (1) w ten sposób, że zadawali im uderzenia pięścią w twarz, a następnie gdy pokrzywdzeni przewrócili się zaczęli ich kopać nogami po głowie, twarzy i po całym ciele narażając D. S. (1) na

bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutków określonych w art. 157 § 1 kk oraz skutku z art. 156 § 1 kk oraz R. S. (1) na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutków określonych w art. 157 § 1 kk wskutek czego D. S. (1) doznał obrażeń ciała w postaci: stłuczenia policzka lewego w okolicy stawu żuchwowego z zasinieniem, podwichnięcie w stawie żuchwowo- skroniowym lewym z ograniczeniem otwierania ust, rany tłuczonej prawego łuku brwiowego oraz zasinienia powiek oka prawego, stłuczenia głowy z otarciami naskórka i krótkotrwałą utratą przytomności, stłuczenia stawu barkowego lewego, stłuczenia i otarcia naskórka prawego stawu łokciowego, czym spowodowały u pokrzywdzonego, D. S. (1) naruszenie czynności narządów jego ciała trwające dłużej niż siedem dni- w rozumieniu przepisów Kodeksu Karnego, natomiast R. S. (1) doznał obrażeń ciała w postaci: stłuczenia klatki piersiowej i pleców co spowodowało u pokrzywdzonego R. S. (1) naruszenie czynności narządów jego ciała trwające nie dłużej niż siedem dni w rozumieniu przepisów Kodeksu Karnego

tj. o czyn z art. 158 § 1 kk

orzeka

1. oskarżonych A. A., K. S. (1), R. K. (1) i K. Z. (1) uznaje za winnych popełnienia zarzuconego im czynu, z tą modyfikacją, że przyjmuje, że D. S. (1) został narażony na nastąpienie skutku z art. 156 § 1 kk, a wystąpiły u niego skutki z art. 157 § 1 kk, zaś R. S. (1) został narażony na nastąpienie skutku z art. 157 § 1 kk, przyjmuje że oskarżeni swoim zachowaniem wypełnili dyspozycję art. 158 § 1 kk w zw. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 37a kk wymierza im kary grzywny w liczbie po 200 (dwieście) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

2. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonych A. A., K. S. (1), R. K. (1) i K. Z. (1) środek kompensacyjny w postaci częściowego zadośćuczynienia za doznana krzywdę poprzez zapłatę na rzecz:

- R. S. (1) kwot po 500,00 (pięćset) złotych

- D. S. (1) kwot po 1.000,00 (jeden tysiąc) złotych

3. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 170 (sto siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu wydatków postępowania oraz wymierza im po 400 (czteryście) złotych tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

W dniu 30 kwietnia 2016r. w godzinach wieczornych D. S. (1), R. S. (1), M. P. oraz M. G. (1) przebywali razem na ternie karczmy (...) w m. K.. W tej samej karczmie odbywało się też spotkanie, w którym brała udział grupa mężczyzn, którzy zachowywali się bardzo głośno. D. S. (1) i R. S. (1) podeszli do tej grupy i poprosili, by zachowywali się ciszej. Mężczyźni doszli do porozumienia i mieli zachowywać się ciszej. D. S. (1) i R. S. (1) odwrócili się od grupy i chcieli odejść do swojego stolika i wówczas zostali zaatakowani przez mężczyzn, znajdujących się w owej grupie. D. S. (1) był bity pięściami po całym ciele. Napastnicy przewrócili R. S. (1) i kopali go po całym ciele.

Pokrzywdzonych bili: A. A., K. S. (1), R. K. (1) oraz K. Z. (1).

(dowód: wyjaśnienia A. A. k. 146, wyjaśnienia K. S. k. 150, wyjaśnienia R. K. k. 154, wyjaśnienia K. Z. k. 158, zeznania D. S. k. 3, 231-232, zeznania R. S. k. 32-33, 232v-233, zeznania M. P. k. 36-37, 234v-235, zeznania M. G. k. 39-40, 233v-234, zeznania J. P. k. 235, protokoły okazania k. 64-67, 69-72, 73-77, 78-82, 88-92, 93-97, 98-102, 113-117, 118-122, 123-127)

W wyniku zajścia D. S. (1) doznał stłuczenia policzka lewego, podwichnięcia w stanie żuchwowo – skroniowym, rany tłuczonej łuku brwiowego, stłuczenia głowy, stłuczenia stawu barkowego, stłuczenia stawu łokciowego, co naruszyło czynności narządów jego ciała na okres powyżej dni siedmiu. Pokrzywdzony był narażony na wystąpienie skutków z art. 156 k.k.

W wyniku zajścia R. S. (1) doznał stłuczenia klatki piersiowej i pleców, co naruszyło czynności narządów jego ciała na okres poniżej dni siedmiu. Pokrzywdzony był narażony na wystąpienie skutków z art. 157 § 1 k.k.

(dowód: opinie k.141-142, 163)

R. K. (1) ma 26 lat, jest rozwiedziony, pracuje i osiąga dochód rzędu 2500 zł. Obecnie pozostaje w konkubinacie, z nowego związku w październiku 2016r. urodziło się dziecko. W sprawie VII K 747/12, gdzie korzystał z warunkowego przedterminowego zwolnienia był orzeczone dozór, skazany współpracował z kuratorem, stosował się do obowiązków probacyjnych. Kurator nie miał żadnych uwag do jego zachowania.

Był karany w sprawie S.R. w P. (...)o sygn. II K 747/12 za przestępstwa z art. 254a k.k. oraz z art. 278 § 1 k.k. na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny.

Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, wyraził skruchę.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 154, karta karna k. 55, wywiad środowiskowy k. 205-206)

K. S. (1) ma 23 lata, jest kawalerem, pracuje dorywczo.

Był karany w sprawie S.R. w P. (...)o sygn. II K 223/12 za przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. W sprawie tej współpracuje z kuratorem, wykonał obowiązki nałożone wyrokiem.

Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, wyraził skruchę.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 150, karta karna k. 57, wywiad środowiskowy k. 209-210)

K. Z. (1) ma 23 lata, pracuje i osiąga dochód rzędu 2000 zł.

Nie był dotychczas karany.

Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, wyraził skruchę.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 158, karta karna k. 59, wywiad środowiskowy k. 200-201)

A. A. ma 21 lat, jest kawalerem, pracuje i osiąga dochód rzędu 1500 zł.

Nie był dotychczas karany. Ma pozytywną opinię środowiskową.

Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, wyraził skruchę.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 146, karta karna k. 60, wywiad środowiskowy k. 216-217)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Ustalenia faktyczne w niniejszej sprawie poczyniono w oparciu o wyjaśnienia oskarżonych, przyznających się do winy oraz zeznania pokrzywdzonych, wsparte protokołami okazania wizerunków.

W świetle powyższego, nie ulega wątpliwości Sądowi, że doszło do zdarzenia w postaci pobicia pokrzywdzonych przez oskarżonych w sprawie niniejszej. Pokrzywdzeni wskazali przyczynę owego pobicia (zwrócili oskarżonym uwagę, by zachowywali się ciszej), opisali sposób działania oskarżonych, odniesione obrażenia. Pokrzywdzeni oraz towarzyszące im kobiety rozpoznali na okazanych im wizerunkach te, należące do sprawców pobicia.

Sąd nie ma żadnych podstaw, by odmówić wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonych, M. G. (1), M. P., czy J. P. (2) (ta ostatnia nie widziała samego zajścia, a jedynie jego skutki). Zeznania te są rzeczowe, spójne. Dodatkowo oskarżeni przyznali się do popełnienia zarzucanego im czynu.

Prawnokarną ocenę obrażeń pokrzywdzonych poczyniono w oparciu o wnioski pisemnych opinii biegłego chirurga.

Sąd podzielił wnioski opinii biegłego chirurga, albowiem obie są jasne, pełne, wewnątrznie niesprzeczne, pochodzą nadto od osoby fachowej i bezstronnej, niezainteresowanej korzystnym rozstrzygnięciem na rzecz którejkolwiek ze stron procesu.

Pozostała część materiału dowodowego w postaci zebranych w sprawie dokumentów nie była kwestionowana i nie budziła wątpliwości, w związku z czym jego wartość dowodową ocenić należy pozytywnie.

Oskarżeni wzięli udział w pobiciu pokrzywdzonych.

Sąd zmienił opis czynu przypisanego o tyle, że, za opiniami biegłego, przyjął, że D. S. (1) został narażony na powstanie skutków z art. 156 k.k., że wystąpiły u niego skutki z art. 157 § 1 k.k., zaś R. S. (1) został narażony na powstanie skutków z art. 157 § 1 k.k.

Czasownikowe znamię "**bierze udział w bójce lub pobiciu**" ma bardzo **szeroki zakres** znaczeniowy i oznacza zarówno wszelkie działania fizyczne polegające na zadawaniu innej osobie uderzeń rękami, głową, kopaniu itp., mogące wywołać szkodliwe dla jej zdrowia, a nawet życia skutki, jak i działania, które w wypadku innych przestępstw mogłyby być traktowane, jako pomocnictwo lub podżeganie do nich, np. przytrzymywanie lub obezwładnianie osoby, którą inni sprawcy biją (wyr. SN z 14.1.1953 r., SN 337/39, OSNCK 1953, Nr 3, poz. 46), werbalne zachęcanie osób bijących się do zadawania uderzeń w sposób świadczący o agresywnym uczestnictwie w bójce lub pobiciu (wyr. SN z 21.7.1938 r., I K 1061/38, OSN(K) 1939, Nr 3, poz. 71) itp., jeżeli są to działania w czasie trwającej już bójki lub pobicia, bo jeżeli czyn taki poprzedzają - mogą być traktowane jako pomocnictwo lub podżeganie do bójki lub pobicia.

W ocenie Sądu, nie budzi wątpliwości, że w niniejszej sprawie doszło do wypełnienia przez oskarżonych znamienia czasownikowego polegającego na „wzięciu udziału w pobiciu”. Oskarżeni, wykorzystując przewagę liczebną nad pokrzywdzonymi, zaatakowali ich.

Podmiotem przestępstwa pobicia jest każdy, kto w jakikolwiek sposób bierze udział w pobiciu i niezależnie od tego, czy jego osobisty udział wykazuje cechy działania niebezpiecznego dla życia lub zdrowia człowieka. Nie jest konieczne, by konkretna osoba zadała zaatakowanemu cios, wystarczy świadome połączenie działania jednego ze sprawców z działaniem drugiego lub większej grupy osób przeciwko innemu człowiekowi (wyr. SA w Łodzi z 23.11.2000 r., II AKa 169/00, OSPriP 2001, Nr 6, poz. 20; wyr. SN z 28.7.1972 r., Rw 692/72, OSNKW 1972, Nr 11, poz. 181; wyr. SA w Białymstoku z 25.11.1997 r., II AKa 85/97, OSA 1998, Nr 10, poz. 56).

Przestępstwo z art. 158 KK (branie udziału w pobiciu) stanowi **relikt odpowiedzialności zbiorowej**, a do przyjęcia odpowiedzialności za udział w pobiciu nie jest konieczne, by sprawca uderzył czy kopnął pokrzywdzonego lub w jakikolwiek inny sposób naruszył jego nietykalność cielesną. **Wystarczy**, by sprawca swoim zachowaniem, np. stworzeniem warunków ułatwiających działania bezpośrednich sprawców, **postawą**, a **nawet samą obecnością** wśród osób czynnie występujących przeciwko pokrzywdzonemu - przy braku jednoznacznie wyrażonego nieakceptowania takiego zachowania - zwiększał zagrożenie u pokrzywdzonego i przyczyniał się do wzrostu dysproporcji siły między sprawcami pobicia i pokrzywdzonym (post. SN z 7.9.2004 r., II KK 377/03, niepubl). Przepis art. 158 § 1 KK nie określa sposobu udziału w pobiciu (a także w bójce), co oznacza, że może to być każda forma świadomego współdziałania uczestników pobicia, a w jej ramach również każdy środek użyty w ataku na inną osobę (inne osoby), jeżeli wspólne działanie powoduje narażenie człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku wskazanego w art. 156 § 1 lub w art. 157 § 1 KK. **Odpowiedzialność za udział w pobiciu ma bowiem charakter wspólnej odpowiedzialności za następstwa działania, co stanowi odstępstwo od zasady indywidualizacji odpowiedzialności karnej. Sprawcy odpowiadają niezależnie od tego,**

czy można ustalić, który z nich spowodował konkretne następstwa, ale pod warunkiem, że każdy możliwość ich nastąpienia przewidywał albo mógł przewidzieć (post. SN z 22.4.2009 r., IV KK 14/09, BPK 2009, Nr 6, poz. 1).

Przypisanie przestępstwa z art. 158 KK wymaga ustalenia **niebezpiecznego charakteru pobicia** - na co mogą wskazywać ustalone w konkretnym przypadku okoliczności zajścia - sposób zadawania uderzeń, ich siła, kierunek i umiejscowienie uderzeń, sposób ich zadawania czy też użycie niebezpiecznych przedmiotów do zadawania ciosów. Oczywistym jest przy tym, że przestępstwo z art. 158 § 1 KK nie jest znamienne skutkiem w postaci następstwa czynu. Jego istotą jest narażenie ofiary na powstanie skutków z art. 148 § 1, art. 156 § 1 bądź z art. 157 § 1 KK. Zarzucalność tego narażenia wynika więc ze sposobu działania sprawcy i środków stosowanych przez niego przy zadawaniu urazów.

W sprawie niniejszej, D. S. (1) doznał obrażeń, które należało zakwalifikować z art. 157 § 1 k.k., biegły uznał, że całość obrażeń odniesionych przez D. S. (1) stanowi podstawę do przyjęcia kwalifikacji owych obrażeń z art. 157 § 1 k.k., nie wyodrębnił w swojej opinii, że jedynie określone obrażenie stanowi o owej kwalifikacji.

Jednocześnie wszyscy oskarżeni przyznali się do tego, że bili pokrzywdzonego, tak więc każdy z nich zadawał ciosy, których wynikiem było powstanie owych obrażeń. W tej sytuacji, w ocenie Sądu, każdemu z nich należy przypisać skutek określony w art. 157 § 1 k.k. Każdy z oskarżonych umyślnie doprowadził do naruszenia czynności narządów ciała tego pokrzywdzonego na okres powyżej dni siedmiu, tak więc każdy z oskarżonych powinien odpowiedzieć na podstawie art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Przypisany oskarżonym czyn, niewątpliwie miał charakter zawiniony i bezprawny. W ustalonym stanie faktycznym mogli oni bowiem zachować się zgodnie z prawem i nie zachodziły żadne okoliczności, które wyłączałyby ich winę, czy bezprawność zachowania.

Wymierzając oskarżonym karę, Sąd miał na uwadze dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k. oraz stanowisko D. S. (1), który odniósł najpoważniejsze obrażenia.

Otóż pokrzywdzony ten, w toku rozprawy, wskazał, iż kara zaproponowana przez Prokuratora w złożonym wniosku w trybie art. 335 k.p.k. (kara 100 stawek dziennych grzywny) jest adekwatna do zarzucanego oskarżonym czynu.

W ocenie Sądu, kara 100 stawek dziennych grzywny byłaby zbyt niską, jednak Sąd uznał, że wobec oskarżonych wystarczające będzie zastosowanie kary wolnościowej.

Sąd ma na względzie fakt, iż K. S. (1) oraz R. K. (1) byli uprzednio skazani na kary pozbawienia wolności (ten pierwszy z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, ten drugi na karę bezwzględną). Jednak należy mieć na względzie, iż obaj mężczyźni prowadzą ustabilizowany tryb życia, współpracują z kuratorem, który do ich zachowania nie ma żadnych uwag. Dodatkowo, w przypadku K. S. (1), Sąd miał na uwadze jego młody wiek oraz to, że wymierzenie w sprawie niniejszej bezwzględnej kary pozbawienia wolności spowoduje konieczność odbycia przez niego kary ze sprawy II K 223/12. Oskarżeni przyznali się do popełnienia zarzucanego im czynu, wyrazili skruchę.

Sąd wymierzył więc wszystkim oskarżonym kary grzywny po 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł.

Na niekorzyść wszystkich oskarżonych Sąd poczytał, iż spowodowali u dwóch pokrzywdzonych określone obrażenia ciała.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczono od oskarżonych na rzecz pokrzywdzonych stosowne kwoty tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Na podstawie art. 627 k.p.k. zasądzono od oskarżonych koszty procesu.